

- 4) Czy dyrektywę 2000/31/WE⁽²⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego, należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie ustawie krajowej – w której całkowicie zakazano wszystkim podmiotom wszelkiej reklamy leczenia ust lub zębów, w tym reklamy handlowej drogą elektroniczną (poprzez witrynę internetową) – takiej jak art. 1 belgijskiej Wet van 15 april 1958 betreffende de publiciteit inzake tandverzorging?
- 5) Jak należy interpretować pojęcie „usług społeczeństwa informacyjnego” zdefiniowane w art. 2 lit. a) dyrektywy 2000/31/WE, który odsyła do art. 1 ust. 2 dyrektywy 98/34/WE⁽³⁾ zmienionej dyrektywą 98/48/WE⁽⁴⁾?
- 6) Czy art. 49 i 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które w celu ochrony zdrowia publicznego nakłada całkowity zakaz reklamy opieki stomatologicznej?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”) (Dz.U. L 149, s. 22).

⁽²⁾ Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) (Dz.U. L 178, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.U. L 204, s. 37).

⁽⁴⁾ Dyrektywa 98/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lipca 1998 r. zmieniająca dyrektywę 98/34/WE ustanawiającą procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych (Dz.U. L 217, s. 18).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Centrale Raad van Beroep
(Niderlandy) w dniu 8 lipca 2015 r. – J. Klinkenberg/Minister van Infrastructuur en Milieu**

(Sprawa C-343/15)

(2015/C 311/36)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Centrale Raad van Beroep

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: J. Klinkenberg

Strona pozwana: Minister van Infrastructuur en Milieu

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1 dyrektywy 1999/63/WE⁽¹⁾ oraz klauzulę 1 ust. 1 załącznika („Umowa Europejska w sprawie organizacji czasu pracy marynarzy”) należy interpretować w ten sposób, że ta dyrektywa i ta umowa mają zastosowanie do urzędnika, który świadczy pracę na rzecz państwowego armatora i jest członkiem załogi statku przeznaczony do prowadzenia kontroli rybołówstwa?
- 2) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze: czy art. 2 dyrektywy 89/391/EWG⁽²⁾, art. 1 ust. 3 i art. 2 pkt 1 i 2 dyrektywy 93/104/WE⁽³⁾ oraz art. 1 ust. 3 i art. 2 pkt 1 i 2 dyrektywy 2003/88/WE⁽⁴⁾ należy interpretować w ten sposób, że dyrektywy 93/104/WE i 2003/88/WE mają zastosowanie do urzędnika, o którym mowa w pytaniu pierwszym?

- 3) Czy art. 3, 5 i 6 dyrektywy 93/104/WE oraz art. 3, 5 i 6 dyrektywy 2003/88/WE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one regulacji w państwie członkowskim, zgodnie z którą godziny, w których wspomniany w pytaniu pierwszym urzędnik w trakcie rejsu nie świadczy pracy, ale jest zobowiązany do pozostawania do dyspozycji, by na wezwanie wykonać działania mające na celu usunięcie usterek w maszynowni, należy traktować jako okres odpoczynku?
- 4) Czy art. 3, 5 i 6 dyrektywy 93/104/WE oraz art. 3, 5 i 6 dyrektywy 2003/88/WE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one regulacji w państwie członkowskim, zgodnie z którą godziny, w których wspomniany w pytaniu pierwszym urzędnik w trakcie rejsu nie świadczy pracy, ale jest zobowiązany do wykonania działań na polecenie kapitana, o ile pozostaje to w związku z bezpośrednim bezpieczeństwem statku, osób pozostających na pokładzie, ładunku względnie środowiska lub w związku z udzielaniem pomocy innym statkom lub osobom potrzebującym pomocy, należy traktować jako okres odpoczynku?

- ⁽¹⁾ Dyrektywa Rady z dnia 21 czerwca 1999 r. dotycząca Umowy w sprawie organizacji czasu pracy marynarzy przyjętej przez Stowarzyszenie Armatorów Wspólnoty Europejskiej (ECSA) i Federację Związków Zawodowych Pracowników Transportu w Unii Europejskiej (FST) – Załącznik: Umowa Europejska w sprawie organizacji czasu pracy marynarzy (Dz.U. L 167, s. 33).
- ⁽²⁾ Dyrektywa Rady z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy (Dz.U. L 183, s. 1).
- ⁽³⁾ Dyrektywa Rady z dnia 23 listopada 1993 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. L 307, s. 18).
- ^(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. L 299, s. 9).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Appeal Commissioners (Irlandia) w dniu 6 lipca 2015 r. – National Roads Authority/The Revenue Commissioners

(Sprawa C-344/15)

(2015/C 311/37)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Appeal Commissioners

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: National Roads Authority

Strona pozwana: Revenue Commissioners

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 13 [ust. 1] akapit drugi dyrektywy Rady 2006/112/WE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy podmiot prawa publicznego prowadzi działalność polegającą na zapewnianiu dostępu do drogi za opłatą drogową, a w państwie członkowskim istnieją podmioty prywatne pobierające opłaty drogowe z tytułu użytkowania innych dróg płatnych na podstawie umowy zawartej w myśl krajowych przepisów ustawowych z danym podmiotem prawa publicznego, dany podmiot prawa publicznego należy uznać za stanowiący konkurencję dla danych zarządców prywatnych z takim skutkiem, że traktowanie podmiotu prawa publicznego do celów podatkowych jako podmiot niebędący podatnikiem należy poczytywać za prowadzące do znaczących zakłóceń konkurencji niezależnie od faktu, że a) nie istnieje i nie może istnieć jakakolwiek rzeczywista konkurencja pomiędzy podmiotem prawa publicznego a danymi zarządcami prywatnymi oraz b) nie ma dowodów na to, że istnieje jakiekolwiek realne prawdopodobieństwo, że jakikolwiek zarządca prywatny mógłby wejść na rynek z zamiarem zbudowania i obsługiwanego drogi płatnej, która stanowiłaby konkurencję dla drogi płatnej, której obsługa leży w gestii podmiotu prawa publicznego?